

401.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 24 maja 1923 r.

w przedmiocie zmian w wysokości opłat od patentów akcyzowych ustalonych w rozporządzeniach Rady Ministrów z dnia 23 października i 21 grudnia 1922 roku.

Na zasadzie postanowień art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248) i art. 1 oraz 3 ustawy z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 183) o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia lub produkcji na obszarze Rzeczypospolitej zarządza się co następuje:

§ 1. Na cały obszar Rzeczypospolitej rozciąga się moc obowiązującą podanych w przyległym załączniku postanowień art. 946, 948, 949 i 1241 rosyjskiej ustawy akcyzowej (Tom V Zbioru praw rosyjskich według wydania z roku 1901 i dalszego ciągu z r. 1912) o patentach akcyzowych na fabryki i rafinerje cukru ze zmianami uwidocznionymi w punkcie 12 ustępu A § 2 niniejszego rozporządzenia. Na obszar Województwa Śląskiego rozciąga się nadto moc obowiązująca rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 95 poz. 879) i z dnia 21 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 115 poz. 1037) w przedmiocie rozszerzenia na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej postanowień ros. ustawy akcyzowej o patentach akcyzowych na fabryki trunków, wyrobów ze spirytusu, drożdży oraz na zakłady sprzedaży trunków, dalej na wyrób zapalek i gilz (tutek) papierosowych ze zmianami przewidzianymi w §§ 5—7 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Ustanowione w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1922 r. i § 1 takiego rozporządzenia z dnia 21 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. №№ 95 i 115 p. p. 879 i 1037) opłaty paten-

towe za wyrób, przerób i sprzedaż przedmiotów podlegających podatkom spożywczym ustala się w następującej wysokości:

A. Opłaty od patentów za wyrób i przerób:	
1) od gorzelní i fabryk drożdżowo-gorzelnicznych:	
a) opłata zasadnicza za wypęd pierwszych 100.000 litrów alkoholu . . .	1.000.000 ¹ mk.
b) opłata dodatkowa za każde następne 10.000 litr. alkoholu . . .	100.000 „
2) od wytwórni drożdży prasowanych bez pędzenia spirytusu opłata stała	250.000 „
3) od fabryk wódek i likierów:	
a) opłata zasadnicza za przerób 50.000 litrów alkoholu . . .	2.000.000 „
b) za każde dalsze 50.000 litr. alkoholu	2.000.000 „
4) od rektyfikacji spirytusu:	
a) opłata zasadnicza za 100.000 litr. alkoholu surowego, przyjętego do magazynu dla oczyszczenia	7.000.000 „
b) opłata dodatkowa za każde następne 10.000 litrów alkoholu surowego	500.000 „
5) od fabryk win musujących	5.000.000 „
6) od fabryk win owocowych, ro-dzynkowych i winogronowych . . .	500.000 „
7) od browarów:	
a) opłata zasadnicza przy prze-robie pierwszych 20 ton siodu	500.000 „
b) opłata dodatkowa przy prze-robie każdego następnego 10 ton siodu	100.000 „
8) od miodosytni	300.000 „
9) od przerobu spirytusu: w rozlewniach denaturatu:	
a) w politurniach, lakierniach i fa-brykach chemicznych:	
aa) opłata zasadnicza od prze-robu pierwszych 10.000 litrów alkoholu	100.000 „
bb) opłata dodatkowa przy prze-robie każdego następnego 10.000 litr. alkoholu	100.000 „
b) od perfumerji i wytwórni kos-metycznych	200.000 „
c) od fabryk octu	100.000 „
10) od fabryk gilz do papierosów	200.000 „
11) od „ zapalek	3.000.000 „
12) od cukrowni:	
a) od każdej tony cukru surowego	5.000 „
b) od każdej tony rafinady—do-datkowo	5.000 „

Opłata z p. p. a i b uiszcza się zgóry za całą kampanję według produkcji w kampanji ubiegłej; opłata od cukrowni w ubiegłej kampanji nie czynnych uiszcza się w wysokości odpowiadającej produkcji pierwszych 600 ton.

B. Opłaty od zakładów sprzedaży trunków:

13) Od zakładów restauracyjnych z uprawnieniem do sprzedaży wszelkich napojów w naczyniach zamkniętych i na kieliszki:

w miejscowościach:

kl. I. II. III.
M a r e k

I rzędu . . . 12.000.000 8.000.000 3.000.000

II rzędu . . . 5.000.000 2.000.000 1.000.000

14) od zakładów uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków w naczyniach zamkniętych:

a) detalicznie . . . 2.000.000 1.000.000 500.000

b) hurtowo . . . 6.000.000 5.000.000 3.000.000

15) od winiarni uprawnionych do sprzedaży wyłącznie wina tak w naczyniach zamkniętych jak i na kieliszki . . . . .

1.000.000 500.000 250.000

16) piwiarnie i winiarnie ze sprzedażą piwa, wina i miodu wyłącznie w naczyniach zamkniętych . . . . .

250.000 200.000 100.000

za wyszynk piwa dodatkowo . . . . .

250.000 200.000 100.000

17) od bufetów ze sprzedażą wszystkich trunków:

a) przy teatrach, cyrkach, kinach, wyścigach, wystawach, klubach, lokalach stowarzyszeń i t. p. . . . .

1.000.000 750.000 500.000

b) bufety na balach i zabawkach publicznych, nie łącząc dodatkowych za dobę . . . . .

100.000 50.000 25.000

18) od karczem i domów zajezdnych uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków . . . . .

2.000.000 1.000.000 1.000.000

19) od hurtowych składów piwa, wina i miodu . . . . .

250.000 200.000 100.000

C. Od zakładów trudniących się ekspedycją trunków:

5.000.000 mk.

§ 3. Opłaty patentowe według stawek przewidzianych w § 2 oblicza się za roczne okresy obrachunkowe:

Okres obrachunkowy dla gorzelni, rektyfikacji i cukrowni stanowi się na okres kampanji fabrycznej—od 1 września jednego roku do 31 sierpnia roku następnego; dla wszelkich innych wytwórni, przetwórci i zakładów sprzedaży obowiązanych do opłat patentowych według stawek pomienionych rok obrachunkowy ustala się od 1 stycznia do 31 grudnia.

§ 4. Na czas przejściowy w roku bieżącym (1922) kampanja gorzelnicza, rektyfikacyjna i cukrownicza w celach obrachunkowych winna być zakończona 31 sierpnia zamiast w innych terminach obowiązujących obecnie.

Okres obrachunkowy fabryk wódek w roku bieżącym winien trwać od 1 lipca do 31 grudnia, a opłatę patentową należy od nich uścić za drugie półrocze 1923 r. w wysokości połowy kwoty wyznaczonej w art. 1 p. 3.

Okres rachunkowy dla browarów należy zakończyć 31 grudnia, wyrównując opłatę patentową stosownie do taryfy art. 1 p. 7.

§ 5. Postanowienia § 5 i 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 95 poz. 879) względnie cytowanych w tychże artykułach 1071, 1083, 1096, 1110, 1111, 1257, 1270/3—wreszcie art. 1241 ros. ustawy akcyzowej zmienia się w sposób następujący:

Kto prowadzi wyszczególnione w art. 512, 513, 1035 i ustępu 2 art. 1057/1 załącznika do § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 95 poz. 879), tudzież w art. 948 i 949 załącznika niniejszego rozporządzenia zakłady przemysłowe i handlowe bez wykupienia przepisanego patentu w wartości unormowanej w § 2 niniejszego rozporządzenia, staje się winnym defraudacji podatkowej i ulegnie karze pieniężnej w wysokości 10—20-krotnej ilości umniejszonej lub na umniejszenie narażonej opłaty patentowej.

Do czasu wykupienia patentu przedsiębiorstwo ulega zamknięciu.

§ 6. Prawo do nakładania kar przewidzianych w § 5 niniejszego rozporządzenia służy władzom skarbowym I instancji.

Od orzeczenia karnego władzy skarbowej I instancji wolno wnieść w ciągu dni 14, licząc od dnia następującego po doreczeniu orzeczenia, odwołanie do władzy orzekającej II instancji, albo żądanie rozpatrzenia sprawy przez sąd.

W pierwszym wypadku rozstrzygnięcie odwołania należy do właściwej izby skarbowej, w drugim wypadku przeprowadza właściwy sąd powiatowy (pokoju) postępowanie karne, tak jakby orzeczenia skarbowo-administracyjnego nie było.

Na obszarze mocy obowiązującej ustawy z dnia 1 lutego 1877 r. (str. 253 dz. u. Rz. niem.) stosują się przepisy §§ 459—469 tej ustawy.

Obwiniony, który obierze drogę odwołania do władz skarbowych, traci odwołanie do sądu. Odwołania wniesione do sądu i do II instancji skarbowej nie wstrzymują wykonania kary z wyjątkiem kary pozbawienia wolności. Orzeczenia władz skarbowych II instancji są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu przed Najwyższy Trybunał Administracyjny.

§ 7. Władza skarbową może w razie potrzeby już w toku dochodzenia poczynić kroki celem zabezpieczenia grzywien oraz należności przypadających z tytułu wykroczenia.

W razie nieuiszczenia dobrowolnego kary pieniężnej i należności będą ściągane w sposób przepisany dla ściągania podatków. Zaległe kary pieniężne i należności ściągają się analogicznie do postanowień art. 2 i 6 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 31 poz. 189) o karach za zwłokę oraz kosztach egzekucyjnych wraz z karą za zwłokę wynoszącą miesięcznie 10% zaległych w terminie niezaplaconych kwot i opłatami na pokrycie kosztów spowodowanych przymusowem ściąganiem zaległości (§ 6 ustawy).

§ 8. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1923 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Załącznik do art. 1 rozp. Rady Min
z d. 24 maja 1923 poz. 401.

Powołane w powyższym artykule postanowienia rosyjskiej ustawy akcyzowej brzmią:

Art. 946. Uprawa buraków i wszelkich innych roślin zawierających cukier nie podlega żadnym ograniczeniom w całym Państwie, nie wyłączając Królestwa Polskiego, lecz od wyrobionego z tych roślin cukru uiszczą się na rzecz Skarbu: 1) opłatę patentową za prawo wyrobu, oraz 2) podatek od ilości otrzymanego cukru krystalicznego.

Cukier otrzymany z melasy opłaca podatek według zasad ogólnych.

Art. 948. Opłatę patentową pobiera się w wysokości pięciu rubli od każdego tysiąca pudów wyprodukowanego w fabryce cukru. Akcyzę pobiera się od każdego puda cukru gotowego w wysokości określonej trybem prawodawczym.

Art. 949. Rafinerje oraz cukrownie z rafinerjami opłacają specjalny patent (w wysokości pięciu rubli od każdego tysiąca pudów wyrobionej w nich rafinady).

Art. 1241. Winny rozpoczęcia produkcji w fabryce cukru bez uiszczenia opłaty patentowej ulega karze pieniężnej do wysokości 100 rubli i oprócz tego uiszczeniu podwójnej ceny patentu, fabryka zaś ulega zamknięciu z rozporządzenia Urzędu Akcyzowego do chwili opłacenia patentu.